

Az elmúlt években szinte észrevétlenül újra benépesült a nemzetközi popvilág egyik legbiztosabb sikerrel kecsegtető porondja, a lánycsapatokat és más, "megcsinált" énekesnőket felvonultató csajpop-színtér. A

Az elmúlt években szinte észrevétlenül újra benépesült a nemzetközi popvilág egyik legbiztosabb sikerrel kecsegtető porondja, a lánycsapatokat és más, "megcsinált" énekesnőket felvonultató csajpop-színtér. Az addigi uralkodók vagy kezdenek kiöregedni a szexszimbólum szerepből, vagy más okok miatt húzódtak vissza, megnyílt hát a tér egy sereg új lány előtt. Közülük igyekszünk most néhányat bemutatni, több országot is érintve.

Sugababes

A vállaltan "igényes zenét" hallgatók körében nagy hagyománya van leszólni a legtöbb

Írta: origo

2005. október 29. szombat - Módosítás: 2005. október 29. szombat

énekesnőt vagy lánycsapatot, és a fő érv ilyenkor az, hogy mások írják a számaikat, és különben is csak értéktelen slágerzene, tucatáru, amellyel maximum csak a tizenéves lányokat lehet becsapni. Sokak szemében eleve szentségtörés egy Ronettes- vagy Supremes-számot összehasonlítani a Beatles-szel vagy a Stones-szal, vagy hogy mai példát mondjunk, képtelenségnek tartják, hogy mondjuk egy Spice Girls vagy egy Britney Spears-dal jobb legyen egy U2-slágernél.

Pedig hát miért is ne? A mindenkori sztárénekesnők (és énekesek!) mögött a legtöbbször vérprofi és kipróbált dalszerzők és producerek állnak, akik ugyan sokszor megelégednek a langyos középsszerrel, de esetenként egészen elsőrangú popszármok is kikerülnek a kezük közül.

Ha végigtekintünk a rocktörténelmen, akkor igen sokan esnek a "megcsinált pop" kategóriába. Kezdve Elvis Presleytől, aki a Leiber-Stoller, illetve Pomus-Shuman szerzőpárosok dalaival lett a műfaj királya, a Supremesen át a Phil Spector forradalmi stúdiótechnikáját igénybe vevő számtalan énekegyüttesig. Ezek manapság mind elismert, túlzás nélkül legendásnak is nevezhető előadók, akiken senki nem kéri számon, hogy miért nem a saját számaikat játsszák.

Ezzel csak arra szeretnénk rámutatni, hogy nincs értelme kritériumokat felállítani a minőség kapcsán, ha valami jó, akkor az jó, függetlenül attól, hogy ki írta. Így aztán el is jutottunk oda, hogy az elmúlt években egyre többen voltak, akik csak maguknak merték bevallani, hogy ez vagy az a Kylie Minogue- vagy Madonna-szám tetszik nekik, pedig ezen nincs mit szégyenkezni. Fokozottan igaz lehet ez az elmúlt két-három évben, ugyanis több remek dalszerző is előkerült, és velük párhuzamosan persze egy sereg új - főként nőnemű - előadó, hol egyesével, hol csapatosan. A Sugababes, a Girls Aloud vagy Rachel Stevens dalait már a kritikusok is elismerik, és ezzel párhuzamosan egyesek már egy új, sokadik pop aranykorszakról cikkeznek, ami talán túlzás (a legtöbb ilyen kijelentéshez hasonlóan), ám mégis érdemes velük foglalkozni, hiszen többen még viszonylag ismeretlenek a magyar közönség előtt.

A csajok közül nem feltétlenül "készre gyártott" mindegyik, és van olyan is, amelyik nem feltétlenül a tinilányokat veszi célba, de épp elég sok tűnt fel a közelmúltban ahhoz, hogy néhány aktuálisat kiválasszunk közülük.

Sugababes

A brit csajtrió ugyan már a harmadik lemezénél tart, de több szempont is indokolja, hogy foglalkozzunk velük. Egyrészt a Sugababes a sznobok által talán leginkább elismert lányegyüttes, és több kislemezük is a 21. század mainstream popzenéjének legjavába tartozik. Mindennél fontosabb apropó pedig a nemrég megjelent új album, amely a trió eddigi legsikeresebb lemezeként a brit albumlista első helyén nyitott. A multikulti hátterű Sugababest három gyerekkori barát, Siobhan Donaghy, Keisha Buchanan, és Mutya Buena alapították még 1998-ban, és 2000-ben - még javában tizenévesként - szerződéshez is jutottak. Első slágerük, az Overload még abban az évben befuttatta a zenekart, amely máris a Spice Girls méltó örökösének kiáltottak ki, és nemhiába, hiszen a többi, akkor működő brit lánycsapat közül az All Saints már kifutóban volt, míg az Atomic Kitten kevésbé volt tehetséges.

A Sugababes-lányok ugyanis tevékenyen részt vettek a dalszerzésben is, melyhez az első

Írta: origo

2005. október 29. szombat - Módosítás: 2005. október 29. szombat

lemezen Cameron McVey producer nyújtott segítséget, majd a második lemez (Angels With Dirty Faces) már két No. 1 slágert is fialt Nagy-Britanniában: a Gary Numan new wave klasszikusát (Are Friends Electric) és Adina Howard R&B slágerét egyesítő Freak Like Me mellett a Round Round is 2002 nagy slágerének bizonyult. Ezen már a Xenomania nevű dalszerző/producercsapattal dolgoztak együtt, amelynek érdemes megjegyezni a nevét: a Brian Higgins vezette kollektíva felelős számos fülbemászó mai slágerért, így a Sugababes több daláért is.

A sikerből azonban Donaghy már nem vehette ki a részét, még a második lemez megjelenése idején távozott a csapatból, és a helyét Heidi Range vette át. A Sugababes akkor már díjakkal is elismert popegyüttes volt, és bár Three című harmadik lemeze nem volt annyira jól sikerült alkotás, mint elődje, ez is produkált újabb slágereket. A két hete megjelenő új album, a Taller In More Ways viszont a cukibabák első No. 1 nagylemeze lett, főként a Push The Button perfekt popjának köszönhetően, amely már harmadik hete vezeti a brit listát (e sikerdal mögött az amerikai R&B maestro, Dallas Austin áll).

A lemezen ismét van pár dal, melyet kevesen várnának ilyen előregyártott lánybandától, így a Red Dress, vagy a Personal Jesus-t megidéző It Ain't Easy. És bár az élő fellépésben már hátrányban van a Sugababes egy igazi rockzenekarral szemben (erről magunk is meggyőződhattünk tavaly a Szigeten), ettől még joggal lehetnek büszkéek a lányok arra, amit eddig elértek - és itt nem csak az eladott lemezek példányszámára gondolunk.

Girls Aloud, Rachel Stevens

Girls Aloud

A csapat egy tévéműsor, az ITV-n futó Popstars: The Rivals eredményeként alakult meg 2002 novemberében. Nadine Coyle, Cheryl Tweedy, Sarah Harding, Nicola Roberts és Kimberley Walsh nem ismerték egymást, mielőtt több ezer másik lánnyal együtt jelentkeztek a műsorba, de végül ötüket választotta ki a közönség és a zsűri, és egy hónappal később már vezették is a brit slágerlistát a Sound Of The Underground című kislemezükkel. A műsor egyébként párhuzamosan ezzel egy fiúcsapatot is létrehozott, ám a One True Voice nevű együttes jóval kevésbé volt sikeres.

A lányok viszont egy újabb sikeres és túlzás nélkül elsőrangú kislemez után (No Good Advice) a következő évben felvették első nagylemezüket, és további slágerekkel folytatták diadalmenetüket, amiben előnyös adottságaik és nem utolsósorban jó megjelenésük mellett az is közrejátszott, hogy a Sugababes kapcsán már emlegetett Xenomania kollektíva kimondottan erős, ötletesen hangszerelt popdalokat írt számukra, amivel a lánygruppok szokásos közönségén kívül a műfaj felé kevésbé nyitott kritikusokat is megnyerték a produkciónak.

A tavaly decemberben megjelent második album (What Will The Neighbours Say?) aztán a számos sláger (Love Machine, I'll Stand By You, Wake Me Up) mellett végre teret adott a lányok dalszerzői tehetségének is (mindegyikük írt egy-egy számot a lemezen), és ezzel végleg a Sugababes legnagyobb riválisaivá váltak. A nyáron egy újabb top 10 slágerrel jelentkeztek (Long Hot Summer), és állítólag még az idén kijön a Xenomania boszorkánykonyhában készülő harmadik lemez is. Ez még inkább bebizonyíthatja, hogy a Girls Aloud sokkal több annál, mint amit az ember egy tévéműsorban összeszedett lánycsapattól reálisan elvárhatna.

Rachel Stevens

A most 27 éves énekesnő az S Club 7 nevű, hétfagú fiú-lány vegyes popcsapatból nőtte ki magát trendi elektropop-dívává, ami ugyancsak nem egy szokványos karrier. A valóban kiskorú rajongótáborra szabott S Club 7 2003-as feloszlása után az egyik legszexibb brit celebrityvé választott Rachel Stevens maradt a csapat egyedüli sztárja, aki reményekkel nézhetett szólókarrierje elé. Ehhez előbb Cathy Dennist hívta segítségül (ő írta többek között Kylie Minogue legnagyobb slágereit), illetve Robbie Williams "házi szerzőjét", Guy Chamberst. Ennek eredménye volt a Funky Dory című első nagylemez.

Ezután jött "az igazi", a norvég Richard X, aki mesterien ötvözte a nyolcvanas évek hűvös elektropopját a modern, slágeres hangzással, és ennek lett köszönhető a tavalyi Some Girls, Rachel eddigi legnagyobb sikere. Ha párhuzamot keresünk a Rachel Stevens - Richard X együttműködésre, egyértelműen a Goldfrapp glam-diszkója ugorhat be (Strict Machine vagy az Ooh-La-La például), bár az is igaz, hogy Rachel saját személyiségéből jóval kevesebbet mutat meg, mint Alison Goldfrapp. Annál érdekesebb viszont, hogy a kezdetben egyáltalán nem slágeres Goldfrapp harmadik lemeze hatalmas siker lett Nagy-Britanniában, addig a tinipop langyos vize helyett egyre markánsabb hangvételű dalokkal jelentkező Stevens szép lassan elvesztette tinédzser rajongótáborát.

Idei kislemezei (Negotiate With Love, So Good, I Said Never Again (But Here We Are)) hiába remekül sikerült darabok, csak a brit lista 10. helye körül értek célba, és a héten megjelenő második lemez, a Richard X mellett két dal erejéig a Xenomaniát is csatasorba állító Come And Get Me sem szerepel fényesen. Ezek szerint a szélesebb közönség már nem vette a lapot, míg a szofisztikáltabb popzene rajongótábora nem találta elég hitelesnek Rachelt, ami a lemez ismeretében igen nagy kár.

Annie, Robyn, Charlotte Church

Annie

Ennek a norvég énekesnőnek is Rachel Stevens sorsa jutott: a kritikusok és az internetes zeneblogok körében istennő, ám a lemezeladási adatokban annyira nem mutatkozik meg mindez. A bergeni Anne Lilia Bergen-Strand 1999-ben jelentkezett első kislemezével, amely inkább a klubokban aratott sikert, de a reményteli debütálást egy tragédia követte: élet- és alkotótársa, Erol nagyon fiatalon, 23 évesen meghalt, és az énekesnőnek évekbe tellett, amíg túltette magát mindezen. Végül aztán sikerült, és újabb segítőtársakat talált, akikkel már sikerült nevet szereznie magának az amúgy igencsak élénk norvég elektronikus zenei színtéren.

Az igazi nyereséget azonban a színtér nagygúyja, a Röyksopp és persze az elmaradhatatlan Richard X érkezése jelentette, és az ő bevonásukkal készült el tavaly az Anniemal című album, amely két kisebb slágert is fogant (Chewing Gum, Heartbeat, előbbi a brit top 30-ba jutott be, utóbbit az amerikai dance listán jegyezték). Az Anniemal ennek ellenére inkább megmaradt kultuszlemeznek, ami azért furcsa, mert egy rendkívül széles körben is élvezhető, ízléses poplemezről van szó, melyet egyszerre találhatnak vonzónak Madonna vagy Kylie rajongói

ugyanúgy, mint a Saint Etienne kifinomultabb elektronikus popzenéjéért lelkesedők. Mindenesetre Annie most megjelentet egy mixlemezt is DJ Kicks címmel, melyen főként elektropop és újhullámos számokkal dolgozik, amely eddigi munkássága alapján egyáltalán nem meglepő.

Robyn

Robyn Carlsson a popzenei nagyhatalom Svédországot képviseli az összeállításunkban, de korántsem csak szülőhazájában sikeres. A most 26 éves énekesnő szülei utazó színházával beutazta Európát gyerekkorában, majd hazatérve egyre több érdeklődést mutatott az éneklés iránt. Mivel ehhez tehetsége is volt, már 16 éves korában lemezszerződést kapott, és a Robyn Is Here című debütlemeze első lett Svédországban, de röviddel később nemzetközi szinten is befutott. Robyn akkor még igazi "eurotrash" zenében utazott, slágerei az R&B-hatásokat sikeresen ötvözték a kommersz dance pop hangzással, és ennek köszönhetően két száma is top 10 sláger lett Amerikában (Do You Know (What It Takes), Show Me Love).

Ez azonban csak kérészéletű siker volt, további lemezei csak a svéd piacot hódították meg, azonban idén Robyn is hallgatott az idő szavára, és Robyn című, ősszel immár a saját kiadójánál megjelent albuma kiválóan illeszkedik a Sugababes, Rachel Stevens, Annie-vonalba, azaz elegáns és finom, modern poplemez, amelyre érezhetően szintén hatással volt az elektropop-reneszánsz is. Feltűnik például az albumon a műfaj svéd sztárja, a Knife is a Who's That Girl című számban, míg az első kislemez, a Be Mine három hétig vezette a svéd slágerlistát. Könnyen lehet, hogy Robyn nevével nemsokára újra felbukkanunk a nemzetközi listákon is, ráadásul most már sokkal inkább megérdemelné.

Charlotte Church

A brit popzenei színtér legújabb sztárja ugyan még csak 19 éves, viszont csak a popmezőnyben új: a klasszikus zene kedvelői már régóta ismerik a nevét. Az egyedi szoprán hangú walesi énekesnő már 12 éves korában ismertté vált, és a Voice Of An Angel című albumából csak Nagy-Britanniában 600 ezer kelt el, ami klasszikus zenei lemezek esetében nem túl gyakori. Church azonban Amerikában is befutott, és hamarosan már a csak popsztároknak kijáró marketing kíséretében jelent meg második lemeze, miközben a II. János Pál pápa tiszteletére rendezett karácsonyi koncerten ugyanúgy fellépett, mint a walesi herceg születésnapján. Még George W. Bushnak is bemutatták, aki állítólag meg is kérdezte tőle, hogy melyik amerikai államban található Wales.

Church már igazi sztárnak számított Nagy-Britanniában az új évezredben, ahol a bulvársajtóban is rendszeresen szerepel (legújabbán Gavin Henson rögbijátékosslal folytatott viszonya okán), és úgy tűnik, a popsztár életmódhoz poplemezt is szeretett volna, mert idén nyáron meglepetésre egy vérbeli poplemezzel tűnt fel a listákon. A Tissues And Issues be is tört a brit top 5-be, míg első kislemeze, a soul hatásokat tükröző Crazy Chick a 2. helyig jutott. Más kérdés, hogy a Tissues And Issues nem egy erős lemez, és Guy Chambers illetve Gary Barlow nem igazán váltak be dalszerzőként, így az albumon csak kevés jó dal található, amit a kritikusok sem mulasztottak el megjegyezni. Remélhetőleg Charlotte legközelebb jobban

választja meg a segítőtársait, és nem menekül el a popszíntérről.

Tatu, Kelly Clarkson, Pussycat Dolls

Tatu

Az orosz tinipop-szenzáció sztorija kellő nyilvánosságot kapott Magyarországon is, úgyhogy vélhetően valamennyi olvasó emlékszik a Julia Volkova és Lena Katina közötti valós viszonyra vonatkozó tengernyi találgatásra, melytől most inkább eltekintenénk. Helyette koncentráljunk a zenei karrierre. A duó ötlete egy reklámfilm-producer, Ivan Sapovalov agyából pattant ki, aki Beata Argyejevával közösen dolgozta ki a leszbikus diáklány imázst, az első lemezhez azonban nem kisebb nevet sikerült megnyerni, mint a világhírű producert, a Frankie Goes To Hollywoodtól kezdve Tina Turnerén át a Texasig számos világsztárral dolgozó Trevor Hornt. A siker nem is maradt el, noha ebben igen nagy szerepet játszott az All The Things She Said botrányos klipje, ugyanis nem sok emlékezetes dolog volt az első nagylemezen, egy bizarr Smiths-feldolgozástól eltekintve.

A most megjelenő Dangerous And Moving viszont egy üdítő folytatás, sokkal karakteresebb és erősebb, mint az első album. A hibátlantól ugyan messze van, de jóval több az értékelhető dal rajta, és egy olyan munka, amely már megáll a saját lábán is, az ál-leszbikus pózolások nélkül. Trevor Hornon kívül még feltűnik a lemezen Sting vagy Dave Stewart is, de több kritika szerint is a lemeznek az "orosz" motívumai ütnek igazán, elsősorban az oroszul is énekelt albumzáró Obezyanka Nol. A brit top 10 sláger All About Us pedig az eddigi legjobb Tatu kislemez, amely ráadásul a klip nélkül is élvezhető, és a mainstream rádióslágerek közül a kevés hallgatható közé tartozik.

Kelly Clarkson

A 23 éves Kelly Clarkson az amerikai Megasztár, az American Idol döntőjét nyerte meg 2002-ben. A texasi lány eleinte Hollywoodban próbálkozott a középiskolai tanulmányok befejezése után, de mivel ott nem termett számára sok babér, inkább hazatért, és türelmesen várt a nagy lehetőségre, amely a tévés vetélkedő formájában jött el számára. Itt tízezer jelentkező közül jutott be a döntőbe, ahol nemcsak a zsűrit vette a lábáról remek hangjával és szimpatikus viselkedésével, de a tévénézők milliói is döntően őt látták a legjobbnak. A győzelmét követően Kelly egymillió dolláros lemezszerződést írt alá az RCA céggel, és 2003-ban meg is jelent bemutatkozó lemeze, a Thankful.

Az album táncolható, jól megírt popszámokat tartalmaz - semmi eget rengető tehát, de az amerikai mainstream poptermés legjavát mégis maga mögé utasította mind kereskedelmi téren, mind pedig a színvonalát tekintve. Ennél is nagyobb dobásnak bizonyult a második lemez, a tavaly megjelenő Breakaway, amely sokkal rockosabb és érettebb hangzású, mint elődje, ráadásul megtalálható rajta az idei év egyik legnagyobb világszlágere, a Since U Been Gone. Nem kizárt, hogy Clarkson, akinek könnyedén átjön a PR-púderen keresztül is a karizmája, rövidesen a legnagyobb sztárok közé kerülhet.

Pussycat Dolls

A legújabb lánycsapat Amerikából érkezett, és már első slágerével, a Busta Rhymes vendégszereplésével készült Don't Cha-val benyújtotta igényét a világalomra. Pedig a Pussycat Dolls eleinte egy Los Angeles-i táncrevü elnevezése volt, melyet egy koreográfus, Robin Antin alapított. A hamar híressé váló revüszínháznak idővel olyan sztárok lettek tagjai egy-egy estére, mint Gwen Stefani, Christina Aguilera, Pamela Anderson, Kelly Osbourne, Pink vagy éppen Britney Spears.

Ennél is többre vágyott azonban az alapító, és a Pussycat Dolls rövidesen igazi lánygruppá fejlődött. A csapat feje Nicole Scherzinger lett, és mivel mind a hat lány meglehetősen jól fest, egyértelmű volt, hogy a már sokszor bevált csajgrupp image legalább annyira alapszik majd a szexualitáson, mint a zenén. Igaz, utóbbiban sem akárkik segédkeznek, így a híres producer, Timbaland, no meg a Black Eyed Peas zenefelölőse, william segédkezett a dalok összerakásában. Ennek megfelelően a nyáron megjelent PCD című bemutatkozó lemez profi munka, de semmi több, egyértelmű, hogy megelégedtek a tizenéves lányok piacával.

Inkei Bence